

๘

Exchange Store

มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตพิเศษชนิดหนึ่ง
ที่มีความรู้สึกซับซ้อนกว่าสิ่งมีชีวิตทั่วไป
อยากได้อะไรและไม่เคยพอใจในสิ่งที่ตนมี
บางคนยอมแลกทุกอย่างเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนเองพอใจ
แล้วคุณล่ะ เคยมีความรู้สึกอยากนำสิ่งของอะไรไปแลกเปลี่ยน
เพื่อให้ได้สิ่งที่ดีกว่าเดิมหรือเปล่า
เราทำให้คุณได้...

1

ฉันเป็นผู้หญิงที่เหมือนถูกสาปให้โง่งมในความรัก
ฉันไม่รู้จักว่าความรักคืออะไร...เข้าใจเพียงแค่การมีคนรักก็เหมือนกับ
สิ่งของหรือเครื่องประดับอย่างหนึ่ง
ของเล่นคลายเหงา...ที่เบื่อเมื่อไรก็ทิ้ง
หรือจะเอาไปแลกเปลี่ยนกับใครก็ได้...แต่สุดท้ายแล้ว ความรักไม่เป็น
อย่างนั้น ความรักไม่ใช่สิ่งของที่เอาไปแลกเปลี่ยนเมื่อไรก็ได้...

เมื่อสามวันที่แล้ว...ในขณะที่ฉันกำลังนั่งร้องไห้เพราะแพนงี้เง่าของฉัน
เปียกแฉะ และมารู้ทีหลังว่าเขาไปดูหนังกับรุ่นน้อง ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งเดิน
เข้ามาหาฉันพร้อมทั้งยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งมาให้
สนใจจะแลกคนรักของเธอกับร้านของฉันมั๊ย
หนึ่งประโยคกับดวงตาสีเขียวที่จ้องเข้ามาในดวงตาของฉัน...ราวกับ
สะกดจิต
สามวันต่อมา ฉันก็มาหาเธอซะแล้ว...

"บอกสาเหตุที่เธออยากแลกเปลี่ยนของชิ้นนี้มาสักสามข้อซิ"

"หนึ่ง ผู้ชายคนนั้นไม่ได้เรื่อง สอง เขาไม่ค่อยแคร์ฉันเท่าที่ควร สาม...
เขาไม่เหมาะสมกับฉัน"

"เธออยากจะทำอะไรจริงๆ นะเธอ"

หญิงสาวตรงหน้าถามย้ำอีกครั้ง ดวงตาสีเขียวขุ่นมองมาทางฉันที่
นั่งนิ่งอยู่ในห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ก่อนจะระบายยิ้มที่ดูยังงังกร้วยกาจราวกับ
แม่มด...นิ้วมือเรียวยาวซึ่งไว้เล็บยาวและทาสีดำสนิทกับชุดกระโปรงยาว
สีดำนั้นเสริมให้เธอดูเหมือนหลุดมาจากโลกเวทมนตร์เข้าไปใหญ่

ฉันลอบกลืนน้ำลายก่อนจะจ้องมองเธอกลับไป ในห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ
ที่มีเพียงโต๊ะที่ฉันกับเธอนั่งคุยกันเพื่อตกลง 'ข้อแลกเปลี่ยน' บางอย่าง...
ที่แรกฉันไม่อยากจะเชื่อด้วยซ้ำไปว่าคำพูดของเธอนั้นมีน้ำหนักมากเพียงไร

แลกเปลี่ยนแฟนนั่นเธอ...มันช่างเป็นเรื่องที่ตลกและเหลือเชื่อ
ซะเหลือเกิน ฉันนี่ก็บ้า บ้าจริงๆ ที่คิดจะแลกเปลี่ยนแฟนตัวเองกับใคร
ก็ไม่รู้...ผู้หญิงตรงหน้าบอกฉันว่าเธอคือเจ้าของร้าน Exchange Store
ร้านค้าที่สามารถแลกเปลี่ยนสรรพสิ่งบนโลกได้ตามที่คุณต้องการ

คุณคงเคยแลกเปลี่ยนหนังสือกับเพื่อนใช่ไหม...ร้านนี้ก็ประมาณ
นั่นแหละ

แต่ฉันไม่อยากจะคิดว่าเราสามารถแลกเปลี่ยนคนรักของเราได้ด้วย...
ฉันไม่อยากจะเชื่อ และไม่คิดจะเชื่อด้วยสิ

แต่ลองดูก็ไม่เสียหายนี่ เพราะตอนนี้ฉันเบื่อแฟนที่แสนใจงำของ
ตัวเองจะแย่แล้ว!!

ฉันพร้อมเสมอที่จะแลกเปลี่ยนเขากับอะไรก็ได้ กะละมัง ผงซักฟอก
หรือโคมล้างหน้า ขอเพียงให้อั้วผู้ชายเฮงชวายนั่นหายๆ ไปจากชีวิตของฉัน
ก็พอ

"เขียนคุณสมบัติสามข้อของแฟนที่เธอต้องการ"

"แฟนที่ฉันจะได้หลังจากแลกเปลี่ยนของชิ้นนี้เธอ" ฉันถามย้ำก่อนจะ
มองไปที่กระดาษสีขาวที่ผู้หญิงผู้มีดวงตาสีเขียวส่งมาให้ ฉันเขียนลงไป
อย่างไม่คิดอะไรมาก สามข้อที่ฉันต้องการจากแฟนคนใหม่ที่เกิดจากการ

10

แลกเปลี่ยนก็คือ

หนึ่ง...หล่อ

สอง...เป็นสุภาพบุรุษ

สาม...ดีกว่าแฟนคนเก่าของฉัน

ฉันยื่นกระดาษแผ่นนั้นคืนให้แก่คนตรงหน้า เธอรับไปอ่านและไม่ได้พูดอะไรออกมา ความรู้สึกของฉันในตอนนี้เป็นที่ว่างเปล่า...ใจหายนิดๆ เมื่อรู้ตัวว่าตัวเองกำลังทำอะไรลงไป

ฉันกำลังแลกเปลี่ยนแฟนตัวเอง โดยที่ฉันไม่รู้เลยว่าแฟนใหม่ของฉันจะเป็นอย่างไร ฉันกำลังทำเหมือนชอล...แฟนที่แสนห่วยแตกของฉันเป็นแค่สิ่งของที่คิดจะเอาไปแลกกับใครก็ได้ แต่สิ่งที่ฉันทำมันก็เป็นความพอใจของฉันนี่นา ฉันไม่สนใจ เพราะบางทีแฟนที่ฉันจะได้รับมานี้อาจจะทำให้ชีวิตฉันมันดีขึ้นกว่าเดิม

แฟนคนใหม่อาจจะจะเป็นคนที่คอยดูแลฉัน เป็นแฟนในฝันที่จะไม่ทำให้ฉันเสียใจเหมือนชอลก็ได้

แฟนคนนี้น่าจะดูแลฉันดี ไม่ทำให้ฉันขายหน้า

ใส่ใจฉัน รักฉัน...

"แล้วฉันจะได้ของแลกเปลี่ยนเมื่อไร"

"วันนี้"

คำตอบสั้นๆ จากคนที่เป็นเจ้าของร้านทำเอาฉันรู้สึกตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก...มันอาจจะไม่เป็นไรมั้ง อาจจะเป็นแค่เรื่องซำๆ ก็ก็ได้

แต่ใบหน้าที่เรียบเฉยของเธอกำลังบอกฉันว่าไม่ใช่เรื่องซำๆ

"เธอแลกเปลี่ยนเรียบร้อยแล้ว และฉันจะบอกข้อตกลงไว้ก่อนเลยนะ"

"ข้อตกลง?"

"ฉันจะไม่รับเปลี่ยนคืน ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น ยกเว้นเป็นความผิดของทางร้านเอง"

พอพูดจบเธอก็ลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ นี้ โดยทิ้งกระดาษแผ่นนั้นวางไว้บนโต๊ะ ฉันมองความต้องการของตัวเองก่อนจะหัวเราะออกมาแผ่วเบา

คำถามข้อหนึ่งผุดขึ้นมาที่สมองของฉัน
เจอี เธอรู้จักความรักมากแค่ไหนกันนะ
ฉันตอบไม่ได้...

เจอี เธอคิดว่าความรักเป็นแค่สิ่งของหรือ
ไม่รู้สิ...

ฉันนั่งไป ก้มหน้ามองฝ่ามือตัวเองที่กำลังกำอยู่บนตัก... สูดลมหายใจเข้า
ก่อนจะผ่นออกมาอย่างช้าๆ นี่ฉันกำลังทำบ้าอะไรอยู่ ฉันเอาแฟนตัวเอง
มาแลกที่ร้านبابออะไรก็ไม่รู้... แต่มันก็คุ้มนะ ถ้าฉันจะกำจัดคนแหย่ๆ
อย่างซอล

ผู้ชายที่ทรยศและมักชอบทำให้ฉันอับอาย

เขาก็เหมือนกับสิ่งของที่คุณเบื่อแล้วแต่มันยังใช้การได้อยู่ จะทิ้ง
ก็เสียดาย... เอาไปแลกเพื่อให้ได้ของที่ดีกว่า หรือจะเรียกว่าวิธีการกำจัดสิ่งของ
ที่ไม่ต้องการทางอ้อมก็ได้มั้ง

ตึก...ตึก

เสียงหัวใจของฉันเต้นถี่เมื่อรู้สึกของตัวเองกำลังได้ยินเสียงฝีเท้าของ
ใครสักคนก้าวเข้ามาใกล้ๆ กลิ่นน้ำหอมดาร์กๆ เป็นสิ่งแรกที่ประสาทสัมผัส
ฉันรับรู้

"สวัสดิ์ดี..." เสียงทุ้มๆ ทักขึ้น ฉันหันขวับไปมองก่อนลมหายใจ
สะดุดลง

ผู้ชายตัวสูงที่ยืนอยู่ตรงหน้าช่างเป็นคนที่หน้าตาดีมากๆ แต่ติดตรง
ที่เขาดูร้ายกาจไปหน่อย ฉันเจียบไป... ไม่ใช่เพราะความหล่อมัดขบของเขา
หากแต่เป็นดวงตาคมกริบสีเฮเซลที่มองมาทางฉันนิ่งๆ อย่างบอกนะว่าผู้ชาย
ที่ยืนอยู่ตรงหน้าคือของที่ฉันได้รับแลกเปลี่ยน

รอยยิ้มร้ายๆ นั้นปรากฏขึ้นบนใบหน้าคมคาย... เขาก้าวเท้าเข้ามา
ใกล้ๆ ฉันอย่างเชื่องช้า พอๆ กับหัวใจของฉันที่เต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ ไม่ใช่
เพราะฉันหวั่นไหว แต่กำลังตื่นเต้นและตื่นตระหนก

"นายคือ..."

"ฉันคือ...แฟนคนใหม่ของเธอไง" เขาฉีกยิ้มก่อนจะยื่นมือมาแตะที่

แก้มฉันอย่างแผ่วเบา อยู่ดีๆ ฉันก็เกิดกลางสังหรณ์ประหลาดกับผู้ชายคนนี้
ฉันก้าวถอยหลังอย่างหวาดกลัว

"ไม่อยากจะเชื่อ" ฉันพิมพ์หากแต่เขากลับได้ยื่น มือเลื่อนลงมา
จับที่ไหล่ของฉัน ก่อนจะเอ่ยคำทักทายที่ทำให้ฉันรู้สึกแสบกับคนที่อ้างตัว
ว่าเป็นแฟนคนใหม่ของฉัน

12

"ต่อไปนี่ชีวิตของเธออยู่ในกำมือของฉัน"

"..."

"จำไว้ ถ้าแลกตัวฉันแล้วล่ะก็ ทางร้านจะไม่รับเปลี่ยนคืน!"

รอยยิ้มร้ายระบายนขึ้นมาบนใบหน้าของเขาอีกครั้ง... ก่อนที่เขาจะ
ดึงมือฉันไปจับแล้วบีบเบาๆ ความรู้สึกที่ถ่ายทอดผ่านดวงตาคมกริบคู่นั้น
ให้ความอึดอัดและกดดันอย่างประหลาด

แล้วใครจะรู้ว่า... ผู้ชายคนนี้เป็นคนที่ทำให้ชีวิตและทัศนคติทาง
ความรักของฉันเปลี่ยนไป... ตลอดกาล

2

ฉันมีแฟนคนหนึ่งชื่อว่า... ซอล ผู้ชายคนนั้นมักจะมาสายเสมอ
เบียดฉันตลอด แล้วก็ไม่เคยที่จะทำตัวเป็นสุภาพบุรุษหรือคิดที่จะให้
เกียรติฉันสักนิดเดียว

แต่ต่อไปมันคงเป็นเพียงแค่ออดีตที่แสนแย่นั้นแหละ เพราะหลังจาก
นั้นฉันมีความเชื่อว่า... ชีวิตของฉันมันจะดีขึ้นกว่าเดิมเพราะ Exchange
Store

ถึงแม้ว่าฉันจะเจอหน้า (ว่าที่) แฟนคนใหม่ที่ร้านพร้อมกับคำพูด
คำจาแปลกๆ และท่าทีที่ร้ายกาจราวกับพอมดมรุมร่างกับปีศาจ ถึงแม้ว่า
การเจอกันครั้งแรก เขาจะทำให้ฉันตื่นตระหนก หวาดกลัว แต่เมื่อคิด
ไตร่ตรองดูดีๆ แล้ว ฉันคิดว่าแฟนที่ฉันเพิ่งไปแลกเปลี่ยนมานั้นท่าทาง
น่าสนใจไม่น้อย

ฉันมองกระดาษสมุดในมือที่ฉันจด 'สิ่งที่ฉันต้องการให้แฟนคนใหม่'

ของฉันทำ'

1. เขาต้องทำให้ฉันเป็นผู้หญิงที่น่าอิจฉาที่สุดในโรงเรียน
2. เขาต้องเทกแคร์ฉัน ทำให้ฉันดูเหมือนเจ้าหญิง
3. เขาต้องเป็นแฟนที่เลิศที่สุดในโลก!

ตอนนี้ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนที่โหดร้ายและเห็นแก่ตัวสุดๆ ฉันไม่สนใจด้วยซ้ำว่าไอ้ร้าน Exchange Store นั้นมาจากไหน ผู้หญิงดวงตาสีเขียวชุ่นคนนั้นเป็นใคร เป็นคนใหม่...หรือผู้ชายที่ฉันเอาซอลไปแลกมาจะมีนิสัยที่แท้จริงเป็นอย่างไร เพราะตอนนี้ฉันรู้สึกโง่งและสะอวดตาขึ้นมากมายเมื่อไม่เห็นซอล แฟนเก่าของฉันมวนเวียนอยู่ใกล้ๆ

พูดตรงๆ เลยนะ ตอนนี้ฉันไม่ได้สนใจสักนิดเดียวว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเย็นวานเป็นไปได้อย่างไร...ตอนนี้ฉันสนใจแค่ว่าเมื่อไรฉันจะเจอหน้าแฟนคนใหม่ของฉันสักที เพราะว่าในหัวสมองของฉันกำลังจินตนาการภาพความรักที่แสนสมบูรณ์แบบ

"เมี้ยว~" เสียงร้องของแมวตัวหนึ่งดังขึ้น ฉันก้มมองมันด้วยความรำคาญ

ฉันไม่ค่อยชอบแมวนะ...

ฉันพยายามที่จะไล่มันไปไกลๆ แต่มันกลับหยุดยืนนิ่ง เงยหน้ามองฉัน ฉันใช้เท้าดันมันออกไป แต่ว่าแมวพันธุ์สก๊อตทิชโพลด์สีเทาตัวนี้กลับหยุดนิ่งราวกับว่ามันกำลังโกรธที่ฉันบังอาจใช้เท้าเหยียบ มันจ้องหน้าฉันราวกับสะกดจิตให้ฉันเดินตามมันไป แล้วฉันก็บ้าที่เดินตามแมวตัวนั้นไปซะด้วยดี

มันหยุดอยู่ที่สวนหลังโรงเรียน...แค่ฉันคลาดสายตาจากมันเพียงเสี้ยววินาที พอหันมาอีกทีเจ้าแมวตัวนั้นก็หายไปแล้ว ทั้งไว้แต่ความเงี้ยบบัง

ลมพัดผ่านหน้าฉันวูบหนึ่งพร้อมกับความรู้สึกเหมือนใครสักคนเดินเข้ามาใกล้ๆ

"ลวลลลคริบที่รัก" น้ำเสียงทุ้มๆ ที่ฟังแล้วทำให้หลงใหลไปชั่วขณะ กลิ่นน้ำหอมที่ได้กลิ่นแล้วทำให้รู้สึกเหมือนกับว่าหัวใจกำลังเต้นแรงอย่างไร้เหตุผล

"นะ...นาย" เสียงฉันสะดุดลงเมื่อเจ้าของเสียงทุ้มค่อยๆ หมุนตัวฉันให้หันกลับมาเผชิญหน้ากับเขา เจ้าของดวงตาสีเฮเซลกับรอยยิ้มร้ายๆ ที่ค่อยๆ กรีดขึ้นมาบนใบหน้านั้น
ผู้ชายที่ Exchange Store คนรักคนใหม่ที่ฉันไปแลกมานี้!!

14

ถึงผู้ชายตัวสูงคนนี้จะอยู่ในยูนิฟอร์มของโรงเรียน แต่เขาก็ยังคงความลึกลับเหมือนเดิมไม่มีผิด ความรู้สึกกดดันหรือตื่นกลัวเวลาที่สบตากับเขาไม่ได้ต่างไปจากเมื่อวานนี้เท่าไร

เขาหน้าตาดีมากกว่าซอลและนักเรียนโรงเรียนฉันหลายเท่า ดิจนฉันไม่รู้จะอธิบายออกมาอย่างไร ดิจนคุณอาจไม่คิดว่าเขาเป็นคน อาจเป็นซาตานร้ายในคราบเทพบุตรก็ได้ใครจะรู้...แต่ทว่าตัวเขากลับมีรังสีความลึกลับและความร้ายกาจแฝงอยู่ รอยยิ้มที่เขาส่งมาให้ฉันราวกับรอยยิ้มร้ายๆ ของพ่อมดร้ายที่พร้อมจะสาปส่งให้ฉันค่อยๆ หมดลมหายใจ (มันรู้สึกแบบนี้จริงๆ นะเวลาที่มองหน้าของเขา)

เพียงไม่กี่นาทีที่เราเ็นมองหน้ากัน เสียงสัญญาณเตือนภัยในหัวสมองของฉันก็ร้องว่า 'ผู้ชายคนนี้อันตราย'

ฉันได้แต่ยืนนิ่ง ปล่อยให้เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า

"ฉันชื่อเรชนะ บางทีเธอควรรู้จักชื่อแฟนคนใหม่เอาไว้"

"เรช?"

เออะเจ้อ๊ เธอเป็นบ้าไปแล้ว ทำไมถึงต้องรู้จักประหม่าด้วยก็ไม่ต้องตอนนี้ฉันรู้สึกราวกับว่าเรชเป็นคนแปลกหน้าที่แสนน่ากลัวสำหรับฉัน

"เธออยากให้ฉันเป็นแฟนแบบไหนล่ะ ทางร้านส่งรายละเอียดมาแล้ว..."

"หล่อ เป็นสุภาพบุรุษ และดีกว่าแฟนเก่าของฉัน" ฉันต่อคำเสริจสรรพเรชอมยิ้มอย่างมีเลศนัย ฉันไม่ค่อยเข้าใจว่าทำไมเขาถึงชอบยิ้มแบบนี้สักมันเหมือนรอยยิ้มของปีศาจที่แสดงออกมาเพื่อบอกว่าตัวเองมีเรื่องและแผนการร้ายกาจซ่อนไว้ในหัวเสมอๆ

"ตกลงจริงๆ ฉันไม่คิดว่าบนโลกใบนี้จะมีผู้หญิงที่กล้าเอาคนรักตัวเอง

ไปแลก"

"ฉันไง ผู้กล้าคนนั้น"

ฉันเป็นฝ่ายส่งยิ้มไปให้เขาบ้าง อมยิ้มอย่างภาคภูมิใจที่สุดในชีวิต รวากับว่าสิ่งที่ฉันทำลงไปนั้นเป็นเรื่องที่ดีมาก รวากับตัวเองเป็นเจ้าของงานการกุศลอะไรเทือกๆ นั้น

"ความจริงแล้วที่ฉันให้เรชินไปเรียกเธอมา เพราะมีอะไรบางอย่างที่จะตกลงกับเธอ"

"เรชิน?"

"แมวที่แสนสวยของฉันนะ"

ไม่รู้ว่าแมวตัวนั้นโผล่มาจากไหน พอเรชพูดจบฉันก็เห็นตัวมันปรากฏอยู่ในอ้อมแขนของเขาซะแล้ว ดวงตาสีเขียวขุ่นของแมวตัวนี้จ้องมองมาทางฉันก่อนจะเบือนหน้าหนีไปอีกทาง เรชเกาคางให้มันก่อนจะเงยหน้ามองฉัน เขาหัวเราะในลำคอนิดหน่อย

"เธอรู้จักกฎของการแลกของที่ Exchange Store มั้ย"

"ไอ้ที่แลกแล้วไม่รับเปลี่ยนคืนนะเธอ"

ฉันคิดย้อนกลับไปถึงคำพูดของผู้หญิงตาสีเขียวขุ่นคนนั้นที่ย่านักย៉าหนา รวมถึงคำพูดทั้งทำยของคนตรงหน้าด้วย

'จำไว้ ถ้าแลกตัวฉันแล้วล่ะก็ ทางร้านจะไม่รับเปลี่ยนคืน!'

แต่ว่าเรชกลับส่ายหัว เขาคลี่ยิ้มอีกครั้ง...รอยยิ้มที่ไม่ได้อบอุ่นเหมือนพระเอกในซีรีส์เกาหลี แต่เป็นรอยยิ้มที่มาพร้อมกับความอึดอัด เห็นแล้วรู้สึกกดดันประหลาดๆ

"กฎที่ว่าของที่ลูกค้านำมาแลกจะไม่สามารถเรียกคืนและไม่สามารถกลับสู่เจ้าของเดิมได้นะ"

"หมายความว่ายังไง"

"ก็หมายความว่าแฟนเก่าของเธอที่ซื้อชอลนะ จะไม่มีวันกลับมาให้เธอเห็นหน้าอีกแล้วนะสิ"

บางสิ่งบางอย่างที่ฉันได้เรียนรู้หลังจากกลับมาจากร้าน Exchange Store

เพื่อนของซอลกลายเป็นเพื่อนของเรา
ในโรงเรียนของฉันทุกคนเข้าใจตรงกันว่าฉันกับเรซคบกันมานานและ
เราก็รักกันมาก
รายชื่อของซอลหายไป กลับเป็นเรซที่มาแทนที่...

16

และในที่สุดช่วงเวลาแห่งความอึดอัดก็หมดลงเมื่อถึงตอนเลิกเรียน
ฉันรีบเก็บของเข้ากระเป๋าเพื่อที่จะได้หลบหน้าเรซ ตลอดทั้งวันเขาเหมือนกับ
คอยจับตามองฉันอยู่ตลอด และฉันก็เริ่มเครียดขึ้นทุกทีเพราะเวลาที่ฉัน
เอ่ยถึงซอล ทุกคนจะท่าเหมือนกันว่าเขาไม่เคยมีตัวตนอยู่บนโลกใบนี้มาก่อน
ที่สำคัญอยากจะทำบอกว่าฉันนี่เหมือนคนบ้าจริงๆ ฉันไปถามหาซอลที่ห้อง
และหัวหน้าห้องก็บอกฉันว่า

ไม่เคยมีนักเรียนชื่อนี้เรียนที่ห้องเขามาก่อน
การหายตัวของซอลเป็นปริศนา...

"เดี๋ยวก่อนลิเจอี"

มือของฉันที่กำลังหยิบหนังสือเข้ากระเป๋าถูกใครบางคนคว้าไว้
ฉันจ้องหน้าเขาเพื่อออกคำสั่งให้ปล่อย แต่เรซกลับทำท่าที่เฉยเมย เขามอง
ตรงไปข้างหน้า

"ฉันมีอะไรบางอย่างที่จะคุยกับเธอตามลำพัง"

"คุยอะไร..."

ทันทีที่ฉันถามคำถามออกไป เรซก็คลี่ม้วนพร้อมกับลมที่พัดเข้ามา
ในห้องเรียน กระดาษปลิวว่อน เศษฝุ่นหรือใบไม้ต่างๆ ถูกพัดเข้ามาในห้อง
ราวกับเกิดพายุขนาดย่อม

สายลมที่พัดเข้ามาอย่างแรงทำให้ฉันหลับตาปีเพื่อป้องกันฝุ่นไม่ให้
เข้าตา เมื่อลมสงบ ฉันจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้น พบว่าตอนนี้ฉันอยู่ในห้องเรียน
ห้องเดิม แต่ว่าไม่มีเพื่อนในห้องเหลืออยู่สักคน

มีเพียงเรซที่นั่งลูบคางเรซขึ้น แมวสุดสวยของเขา

"ขอเวลาคุยกับเธอแค่ห้านาที"

"..." ฉันบีบมือตัวเองแน่น เราลุกขึ้นจากเก้าอี้ ปล่อยให้เรขึ้นเดินไปเดินมารอบๆ ใต้ตามประสาแมว เขาเดินเข้ามาประชิดตัวฉันก่อนจะคลี่ยิ้มเหมือนเมื่อก่อน

รอยยิ้มร้ายๆ ที่ดูเหมือนมีเรื่องบางอย่างซ่อนเอาไว้

"ฉันใช้เวลาทั้งวันในการรู้จักเธอ แต่เธอไม่รู้จักฉัน ☺"

"นายหมายความว่าอะไร"

"เจอี อายุสิบแปดปี เคยคบกับแฟนมาแล้วเป็นเวลาสองปี ก่อนตัดสินใจเอาเขาไปแลกเปลี่ยนเพราะทฤษฎีกรรมของแฟนตัวเองไม่ไหว" เราไม่ได้สนใจคำถามของฉัน เขากลับพูดต่อไปเรื่อยๆ

"ต้องการจะสื่ออะไร"

เราหัวเราะในลำคอ มองฉันก่อนจะส่ายหัวน้อยๆ

"ไม่ใช่ว่านายซอลอะไรนั้นจะห่วยแตกหรอกนะ แต่เพราะเธอเป็นผู้หญิงที่เลือกมากและเรื่องมากนะสิ"

เราสัมผัสที่แก้มของฉันอย่างแผ่วเบา ฉันชะงักในการกระทำของเขานิดหน่อย...

"เธอคิดว่าความรักเหมือนเครื่องประดับ" เขาเลื่อนมือมาที่ลำคอของฉัน ก่อนจะดึงมือกลับไปและอมยิ้มเจ้าเล่ห์ ซึ่งฉันเริ่มจะรู้สึกไม่ชอบรอยยิ้มทุกแบบของเขา!

"นายจะไปรู้ดีอะไร!"

"ความจริงแล้วฉันเป็นคนดีอ้อรัน ทางร้านสั่งให้ฉันมาเป็นแฟนแบบที่เธอต้องการ แฟนที่เธอวาดฝันไว้"

เขาเดินวนไปวนมารอบตัวฉัน ก่อนที่จะเดินเข้ามาประชิดตัว วางมือลงบนศีรษะและเล่นผมฉัน รู้สึกเหมือนว่าตอนนี้ตัวเองกำลังถูกควบคุม เราหมุนตัวฉันมาสบตาเขาก่อนที่ เขาจะจ้องลึกเข้ามาในดวงตาของฉันนั่งราวกับสะกดจิต

"ฉันจะไม่ใช่แฟนที่ตืออย่างที่เธอวาดฝันเอาไว้..." มือที่จับอยู่ที่ไหล่ของฉันเพิ่มแรงบีบจนฉันรู้สึกเจ็บไปหมด เราเปลี่ยนตำแหน่งเป็นวางมือลงบนเส้นผมที่ยาวถึงกลางหลังของฉัน

18

"..."

"ฉันจะเป็นคนสอนให้เธอรู้จักว่าความรักมันไม่ใช่สิ่งของที่เธอจะเอาไปแลกที่ไหนก็ได้"

"...!!"

เขากระซอกผมของฉันพอให้รู้สึกเจ็บ หมอนี่มันโรคจิตชัดๆ!!

รอยยิ้มปีศาจจะบายขึ้นบนใบหน้าหล่อเหลาแต่สันดานทรามตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอ ผู้ชายบ้าอะไรมากระซอกผมผู้หญิงแบบนี้!

"ฉันจะไม่ใช่สุภาพบุรุษ และจะทำตัวเลวไม่น้อยกว่าแฟนเธอเท่าไร"

"..." ฉันได้แต่เงยบ น้ำตาคลอเพราะรู้สึกเจ็บไปหมด

"ฉันจะเป็นแฟนที่ทำให้ชีวิตของเธอแย่ที่สุดเท่าที่เธอเคยเจอมา"

"นายทำแบบนี้ทำไม"

เรขเลิกกระซอกผมฉัน เขากะชิบที่ข้างหูของฉันอย่างแผ่วเบา

"ฉันทำแบบนี้เฉพาะกับคนที่ไม่รู้จักรักดีพอ..."

"...!!"

"เช่นเธอ คนที่เอาแฟนตัวเองไปแลกเปลี่ยนเหมือนสิ่งของยังไงล่ะ"

ฉันรู้สึกเสียวสันหลังวาบไปหมดทันทีที่เรขคลี่ยิ้ม รวากับมีใครสักคนเอามือมาจับไว้ที่ลำคอของฉัน...ตอนนี้เรื่องปริศนาต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาในชีวิตของฉันถูกกดทับลงไปด้วยความหวนวิตกแทน

ไม่...ฉันกลัว กลัวเรขเหลือเกิน สายตาที่คมกริบมองมาทางฉันก่อนจะแค่นยิ้ม ตอนนี้ฉันไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ฉันเสียสมดุลร่างกายไปหมด

เรขจับมือของฉันก่อนจะพูดเบาๆ พอให้ได้ยิน

"เธออยากให้แฟนของเธอ ซึ่งคือฉันคนนี้ทำอะไรให้เธอประทับใจดีนะ"

"..."

"เขียนมาสักห้าข้อ แล้วฉันจะไม่ทำตาม"

ฉันหลับตานิ่ง จิตได้สำนึกของฉันกำลังฝืนเอาไว้ แต่ว่าร่างกายหาได้เชื่อฟัง มือฉันขยับราวกับถูกบังคับให้เขียน

1. ฉันอยากให้เธอเชื่อฟังคำสั่งฉัน
2. ปกป้องฉัน
3. คอยอยู่เคียงข้างฉัน
4. ไม่ทำให้ฉันเสียใจ
5. ทำให้ฉันรู้จักความรักที่แท้จริง

"ที่เธอเขียนมาน่าสนใจดีนะ พรุ่งนี้เช้าเราจะทำความรู้จักกันมากขึ้น
บายที่รัก"

ร่างของฉันทรุดลงกับพื้น น้ำตาไหลออกมาอย่างกลั้นไว้ไม่อยู่...ฉัน
ได้ค้นพบความจริงบางอย่างแล้วว่าเราไม่ได้ทำให้ชีวิตของฉันดีขึ้นกว่าเดิม
แต่เขากำลังจะทำให้ชีวิตของฉันแยลงจนถึงขีดสุด แยจนฉันไม่สามารถ
จินตนาการถึงตอนจบได้เลย

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

